

Jag tror inte på änglar men ibland vete fan

När

JAG TÄNKER TILLBAKA PÅ MINA VÄRSTA FYLLOR

de senaste åren får jag nästan nypa mig i armen. Jag borde ha dött och blivit ett hemsökande spöke. Mitt i fyllans upplevda träskmarker var döden inget bekymmer, inget som bekom mig. Jag hade annat att tänka på, om jag överhuvudtaget kunde tänka. Vid några tillfällen var jag på det klara med att innan morgondagen kom skulle jag inte längre ha någon puls.

En dag 2004 slatte jag mitt rekord. "Rekord", det låter som om något jag är stolt över, som om jag vill skryta med det, slå mig själv för bröstet och utbrista "Se vad jag kan!". Det är tvärtom bara en tragikmätare på hur förtappad jag var (är).

Från Tyskland hade jag beställt ett litet lager på tio flaskor av en mycket god och billig blended skotsk whisky vid namn Black & White. Lätt rökig, mild och len med en litet fruktig eftersmak. Den slank ner lätt utan den unknä smaken av tillsatta färgämnen skotsk whisky alltför ofta är behäftad med. När jag berättade om beställningen för en god vän och hans flickvän utbrast han "Jag förstår inte, vad är syftet med beställningen?". Jag blev förbluffad över hans fråga, och kunde inte ge ett intelligent svar. Vem vill inte ha en spritbuffert nära till hands? I min värld var det självklart att vilja ha en spritbuffert. Men i kontrast till en nykter, skötsam och ambitiös tillvaro måste det ha framstått precis så förjävligt destruktivt som jag just då inte ville eller kunde förstå.

"Rekorddagen" hade föregåtts av ett par veckor av urusel sömn. Jag snittade på 2-3 timmars samvaro med John Bög-Lund per natt och var vid dagen minst sagt utschasad. Jag såg inte rosa elefanter eller hörde röster, men ett epileptiskt anfall pga sömnbrist kan inte ha varit långt borta. Trots att jag varje dag knaprat sömntabletter

som enligt vetenskap och läkare skall fullständigt däckas hade sömnen inte välkomnat mina önskningar. Jag var utmattad. Dreglade av trötthet och hade önskningar om mord om jag inte fick sova. Du kanske vet hur det känns; överjävligt trött men inte sömnig nog för att somna.

Jag minns att klockan var 5.52 en vanlig veckodag när jag öppnade första flaskan. Jag satt i vardagsrummet och genom den öppna balkongdörren flöt frisk höstluft in i rummet. Mina halvöppna ögon såg sig lojt omkring i ett desperat hopp om att de snart skulle få slutas med whiskyns hjälp.

En timme förflöt och när de babblade som bäst om allsköns trivialiteter på SVT:s morgonnyheter som höll mig sällskap och jag märkte bestört när jag skulle hålla upp ännu ett glas whisky att flaskan var tyket och ekande tom. Hur hade jag kunnat få i mig 70 cl 40 %-ig whisky, i detta sömn depraverade semi-vakna tillstånd utan att falla i sömn — rent av tokdäcka? Jag svor åt min egen höga alkoholtolerans och gick till min bar där nu 9 flaskor god Black & White samsades med sina artfränder gin, vodka, tequila, likörer,

”Den förskräckliga tanken att jag var på väg att nyktra till slog mig, och fortare än Gudrun Schyman tar sig ur en porrbutik hällde jag upp en riklig mängd förrädisk kärlek i det glupska glaset. ”

2000-kronors Ardbeg 1975 och en och annan vinflaska för ett eventuellt dambesök (de kom aldrig att öppnas). Benen var måttligt stadiga, jag hade kunnat gå ut på stans gator, pratat med kreti och pleti utan att verka överjävligt berusad. Nerverna hade lugnat ned sig, lädermagen var intakt, och de asplövsskakande händerna var nu äntligen lika stabila som en rysk diktators övertygelse om korrektheten i sina gärningar.

Jag plockade ner en flaska till från barens stickande bakgrundsbelysta översta hylla och tänkte *Nu ska jag fan somna!* Åter i soffan fimpade jag TV:n och satte på Sigur Ros' skiva "()". Det är en platta som i nyktert tillstånd hos mig kan framkalla så starka känsloutlösningar att ögonen tsunamivattnas. Jag hade nått det bedrövligt ynkliga stadiet i dagens fylla, och började hata alkoholens villkor lika mycket som mitt förkastliga beteende. När buteljen var halvtom och klockan dragit sig strax efter lunchtid vet jag att jag plöjt igenom kylskåpet efter lite välbehövlig näring. Sedan är det svart tills klockan är sju på kvällen. Huruvida jag somnat eller om jag irrat omkring inne eller ute förtäljer inte mitt minne, men jag hade uppenbarligen ekiperat min blötfeta lekamen med ett par jeans, en halvknäppt skjorta och en handske (!). Jag hade ett svagt minne av att jag varit i bokhandeln och frågat om bläckpennor som möjliggör skrivandet av Den Stora Romanen, men var det en dröm? I köket stod en Sibyllapåse med en oäten köttbullemeny och kattens matskål var bulimiskt överfull. Hade någon samarit gästade mig? Jag förstod ingenting.

För att döda jordskredsångesten som var i antåg och som jag visste skulle bli värre, drog jag den dumme fylltrattens slutsats att fortsätta dricka. Jag traskade ut till vardagsrummet igen för att fortsätta på flaska nummer två. Den var tom. I det läget reflekterade jag inte så oroväckande mycket över mitt destruktiva handlande som jag naturligtvis borde gjort, utan styrde sålunda mina ben tillbaka till baren och högg tag i ännu ett helrör Black & White. Flaska nummer tre. Den förskräckliga tanken att jag var på väg att nyktra till slog mig, och fortare än Gudrun Schyman tar sig ur en porrbutik hällde jag

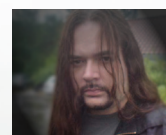
upp en riklig mängd förrädisk kärlek i det glupska glaslet.

Med Sigur Ros vackra och hjärtskärande toner i bakgrunden började jag i mitt vildsint högoktaniga tillstånd inte, som sig bör, reflektera över att jag satt i mig två helrör under en dag och att jag nu började på det tredje. Att döden kunnat besöka mig tidigare under dagen, fullproppad som jag var med diverse betablockerare och anti-depressiv medicin som jag min vana trogen tar varje kväll. Döden hade definitivt kunnat komma att närvara strax efter öppnandet av den tredje buteljen, ett faktum som inte förekom i min förvrängda tankevärld. Jag ville ju bara döda mig för sömnens inträdes skull. Jag ville sova gott i ett 20-tal timmar. Inte skicka in tofflorna *för gott*. Inte denna gång.

Att jag efter min konsumtion av sömnhygieniskt förkastlig medicin skulle fortsätta vara lika trött i minst en till två veckor efteråt slog mig aldrig. Jag var deprimerad intill repletande och trött intill hallucinationer som beordrade hängning. Insomni är ett jävelskap. Insomni för en fylltratt är en ursäkt att supa. Jag hittade lika ofta ursäkter för att supa som liberala politiker hittade orsaker att ljuga om sina fascistoida önskemål.

Till slut somnade jag. *Till slut*. När jag dagen efter såg de tre tomma flaskorna utan en droppe utspild på vare sig golv eller bord, borde jag tackat ängeln jag inte tror på att jag fortfarande levde. 2,1 liter — tre "sjuttior" — whisky på en dag borde ha släckt livet av de flesta.

Tro mig; att supa är inte ett sätt att leva, det är ett sätt att krossa de drömmar man en gång hade — med ursinnig kraft.

minadress@gmail.com